

[Erhard Jakobsen.]

lige begrundelser for at sige nej til alle yderligere besparelser på en hel række punkter; det kunne ikke lade sig gøre, man havde gjort alt, hvad man kunne, man havde strakt sig så langt som muligt. Men aldrig så snart er man væk og andre sidder med ansvaret, er der ingen grænser for, hvad man kan finde af besparelser. Jeg kan godt forstå, hvis vælgerne bliver trætte. Vi andre kan ikke blive trætte, for vi noterer det bare, også hr. Poul Hartlings valgtale i dag. Det var næsten den samme som den, der blev holdt i december 1974. Tonen var ikke den samme. Tonen i hr. Poul Hartlings valgtale i 1974 glemmes ikke af mange herinde. Den fik skelsættende betydning, og den er baggrunden for, at hr. Poul Hartling i dag med synlig bitterhed kunne konstatere, at enhver mulighed for venstre for at komme til at spille en politisk ledende rolle er væk. Der er lukket, venstre har sat tilliden over styr, fordi man udnyttede en helt usædvanlig tillid hos nogle nye små partier til en partipolitisk fidus, som oven i købet ikke gav pote. Ja, den gav 20 mandater, men så gav den heller ikke mere, og dem får man nok mistet igen.

Der var én forskel ud over tonen i hr. Poul Hartlings tale i dag, og den interesserer mig. Jeg spurgte forgæves under hele valgkampen i tv og andre steder hr. Poul Hartling: lønpause, hvad vil det sige? Vil det sige, at de 300.000 ansatte, der er på minimallønnen, mister deres ret til at kræve lønnen forhøjet ca. 3 gange om året? Jeg fik intet svar. Minsandten om ikke hr. Poul Hartling giver mig svaret i aften i sin kritik af dette forslag. Nu ved hr. Poul Hartling pludselig, at der opstår det dér problem, men så har hr. Poul Hartling dermed erkendt, at det ikke var korrekt, hvad man fortalte vælgerne dengang. Man kunne ikke have lavet den lønpause. Der ville være hundredtusinder af mennesker, der ville have fået lønforhøjelse, uanset den pause. Erkendelsen er sen, men det er godt at få det konstateret. Det gav 300.000 stemmer at fortælle folk, at sådan en plan havde man og sådan noget kunne man køre. Betegnende for planen så blev den jo heller ikke genfremsat, da man vendte tilbage.

Men altså, vi skal igennem det dér hver gang, og vi skal konstatere igen en gang, at i dette ting kan der blive uenighed om utro-

lig meget, og derfor er 80 mandater meget i dette ting, det er meget, men det er ikke nok til at give en regering et tillidsvotum, sådan som vi engang måtte gøre for at holde en regering fast ved ansvaret, men det er i hvert fald nok til, at det ikke vil være muligt — det vil jeg til det sidste bestride — at se et flertal i dette ting bestående af venstresocialister, kommunister, SF og venstre og fremskridtspartiet, at disse partier, som ved, at de ikke er enige om noget som helst i hele den vide verden, skulle have mod til at vælte noget, som 80 mennesker efter at have arbejdet længe og intenst sammen er enige om. Det tror jeg ikke på. Hvis det sker, begynder jeg at forstå, hvorfor mange vælgere siger de ting, som jeg helst vil tro ikke er rigtige, men som de siger om dette høje ting.

(Kort bemærkning).

Bay (UP):

Da det jo ikke kan tænkes, at hr. Erhard Jakobsen har hørt forkert, må jeg naturligvis indrømme, at jeg har sagt forkert. Jeg har naturligvis ikke ment „skat på kurstab“, men på kursgevinst, der nu er skattefri. Men i øvrigt er det ikke noget nyt med skat på kurstab, for det betaler man jo. Det er nemlig ikke fradragsberettiget, så det kunne jeg aldrig finde på at forlange.

(Kort bemærkning).

Erhard Jakobsen (CD):

Ja, man har ikke mange glæder i dette liv. Nu troede jeg, der var en ny idé, og så konstaterer jeg, at det bare er de gamle ideer, som hr. Bay havde, da jeg mødte ham som retsstatsmand i sin tid for 30 år siden.

Eva Rothenborg (FP):

Ja, det var lige dette med ansvarligheden. Det har været ganske interessant i og for sig i debatten i dag, særlig for én, der er medlem af fremskridtspartiets folketingsgruppe, at høre, at i dag har det været venstre, der har fået ørerne ordentlig i maskinen.

Jeg indrømmer, at hr. Gert Petersen under sin tale endnu en gang ikke glemte at sige Glizzztrup, som han plejer; det eneste, han glemte, var at tage brillerne af og sige det. Ud over det er vi altså gået hus forbi. Men nu synes jeg ærlig talt, at disse så-